

13 Kilometara

Sjedamo u auto. Provjeravamo da li imamo sve. Ključevi, mobiteli, punjači, torbica. Obično se vraćamo u kuću po nešto. Obično, da. Danas, ne. Možemo krenuti. Auto je pregrijan na suncu, osjećaj je kao da ću se istopiti i pretvoriti u mrlju na suvozačevom sjedalu. Pomislim kako bi bilo šteta jer smo ga jučer dali oprati. Spuštamo prozore, muzika zaszvira s radio stanice i skoro pa bešumno se spuštamo niz brdašce do glavne ceste. Iako muzika svira, motor radi, prozori su otvoreni, vlada nekakva opipljiva tišina. Gledam na sat. Najveća gužva nas čeka. Pitanje je da li ćemo stići. Moramo stići. Bilo bi apsolutno neodgovorno da zakasnimo na oproštajnu priredbu naše kćeri u vrtiću. Tvoje kćeri. Moje pokćerke. Naše kćeri. Postaje prvašić. Ovo je prvi put da je imala dopuštenje da mene pozove i onda da kasnimo. Ne, stići ćemo. Moramo. Gledam u tebe. Zaljubljeno. Veselo. Ti si ozbiljan. Koncentriran na cestu. Cestu po kojoj smo prošli tisuće i tisuće puta, svaki semafor znamo u dušu, svaki pješaćki, pa čak i kako će se drugi auti ponašati u ovo doba dana. Posao nam je da vozimo. Vozimo ljude. Nekad i životinje. Ali rijetko. Ja ih zovem putnici, ti ih zoveš mušterijama. Ljude, ne životinje. Meni je to uvijek smiješno kao i tebi kad ti kažem da imam putnicu u autu. Sunce, hlad, sunce, hlad. Izmjenjuje se dok prolazimo pored zgrada. Dižem prozore i uključujem klimu. Tišina postane naša putnica na zadnjem sjedištu. Čak i ne idemo uobičajenom rutom, kao da nam je rekla kuda želi danas, odabrala je svoj put. A nema ni očekivane gužve. Gdje su svi ljudi? Da li su počeli godišnji odmori? Da li su ranije završili s poslom pa su uronili u klimatizirane stanove? Samo neka od pitanja koja mi lebde oko glave. Kao dosadne mušice. Prekidaš tišinu hvatajući me za ruku. Tvoja hladna ruka na mojoj vreloj. Stisnem ju i pružiš mi stisak natrag. Sad smo već u centru grada i ja se svaki put nanovo divim zgradama i pročeljima. Znam da sam tu već 5 godina i da ih gledam svaki dan ali ne mogu prestati. Još uvijek nisam niti jednu fotografirala. Kako je to moguće da nemam niti jednu sliku ove besplatne, svakodnevnne, povijesne umjetnosti? Ovog

bršljana koji ždere zidove iza kojih netko živi. Sigurno ovim stanovima ne treba klima. Djeluju mi potpuno rashlađeno ali onda opet, da li je u njima jako hladno zimi? “Želim da nabavimo psa.” Gledam u tebe i čujem svoj dah i treptanje. Jesam li ja sve ovo pričala na glas pa si zaključio da mi treba pas kako bih više šetala i fotografirala. Čudno je kako se stotine misli roje u glavi kad se sretnem sa nepoznanicom. Kad mi nije jasno. Čudno je kako je nekad u istoj situaciji potpuna praznina ili samo jedna misao. A onda shvatim. Pogode me tvoj suzne zelene oči kao kad razmakneš zavjese sa prozora u rano jutro. “Misliš... zato što ne mogu zatrudniti? Zato bismo trebali psa?”. Ruka mi je još u tvojoj, putujemo kroz zeleni val, nevjerojatnom lakoćom. “Želim da imamo svoj život. Želim da imamo naše dijete. Želim da prestanemo biti u ovoj noćnoj mori sudova, centra, konstantne brige, stresa i da živimo. Ako ne možemo dobiti dijete, želim da bar imamo našeg psa. Nešto što nam nitko ne može oduzeti.” Drveće, zgrade, Džamija, drveće, neboder, sunce, hlad. Skoro pa smo stigli. Počnu mi suziti oči ispod sunčanih naočala. Razmišljam kako će mi nos pocrveniti i izgledat ću kao klaun na priredbi budem li se sada raspala tu u autu. “Da, ljubavi i ja to želim. Želim da živimo svoj život. A sada idemo našoj djevojčici pljeskati, slušati ju kako pjeva i uživati ovom danu. To je naš život danas. Ostalo će se već valjda posložiti kada dođe vrijeme.” Znam da su to trenuci koji te obuzmu zbog nemoći i tuge. Znam i da znaš da drugo dijete, a ni pas, ne može popuniti prazninu jer nemaš svoju kćer kraj sebe, siguran da je dobro. Znam da smo čas roditelji, čas dvoje ljudi u braku koji nemaju djece. Znam da se čini da živimo na pola. Znam da je njoj teško jer živi u dva doma od kojih jedan ne smije zvati svojim. Ali postoji razlog za sve to. Možda je sve ovo matura ili diplomski, ma čak i magisterij života. Tamo netko gore ima bolji plan od nas samih. Samo trebamo biti strpljivi. “Jedina dobra stvar koja će se desiti ako prodaš apartman jest da ćemo se oženiti!” Opet aviončić sa malom bombicom. Ali ovaj me nasmijao. “Pa oženjeni smo, mužu moj.” Otkopčavam pojas i spuštam zaštitu od sunca kako bih na malom ogledalcu provjerila svoj nos. Ok, nije crven. Promaklo im je jučer pranje ovog ogledalca. “Jesmo, ali

želim se oženiti u Crkvi. Želim da budeš moja žena. Želim to oduvijek i želim da dođu naši prijatelji, nešto maleno. Može i na moru, mala crkvice, nije mi bitno. Ali bitno mi je da budemo blagoslovljeni.” Izlazim iz auta, brzinom svjetlosti zamišljam malu ceremoniju, osmjeh prijatelja, mame, borove, more, kapelicu. Prema nama trči predivna plavokosa djevojčica u haljini na točkice. Grli nas oboje, ljubi i bježi ponosno natrag u svoju grupu vesele dječice. Ljubiš me u obraz, stavljaš ruku oko mog struka i šapneš mi s ljubavlju “A vidi koliko smo ipak već blagoslovljeni”. Ljubazno se pozdravljamo s njezinom mamom i bakom, na usnama mi je pristojan osmijeh. Pogledi nam se susretnu na milisekundu i po ko zna koji put se upitam zašto se ne možemo slagati. Tako bih to voljela. Voljeli. Oboje. Šteta što mi ona sad ne čita misli. ili sreća?

Petra Cvitanović, Zagreb